



НЕВЪСТУЛКА

Едно ранно утро, дѣдо Благой стѣкми колата, метна ралото въ нея, взе прѣстеното гърне съ млѣко, сложи го въ торбичката, окачи я на литритѣ, впрегна воловетѣ и ги подкара.

Стигна дѣдо Благой нивата. Стѣкми ралото. Впрегна воловетѣ въ него, прекръсти се и подкара напредѣ.

— Сивчо! Бѣлчо! Ха, дѣдовитѣ!

Кроткитѣ охранени добичета опѣнаха жили. И запристѣпяха бавно-бавно. Запращѣ земята. И се заредиха бразда следъ бразда.



Нещешъ ли, воловетѣ забавиха ходѣ. Съвсемъ неочаквано.

— Дее, Бѣлчо!

И бодна съ копралята единия, сетне и другия волѣ:

— Ха, де!

Но Бѣлчо не мръда. Спрѣ. И Сивчо спрѣ.

— Ахъ, гиди мързелановци недни! Изморихт се, а? Ха тогазъ — да си отпочинемъ!

Дѣдо Благой сне рунтавия си калпакъ, обърса потъта отъ челото си и приседна.

Бѣлчо прѣхтѣше. Обади се дѣдо Благой:

— Мирувай, Бѣлчо!

Но Бѣлчо прѣхти и рие съ копита. Стана дѣдо Благой. Отиде до сами добичето. Бѣлчо навири глава.

— Какво има, Бѣлчо!

Наведе глава добичето. Подрина съ едното си копито.

Чакъ сега разбра дѣдо Благой каква е работата. До сами добичето личеше ситна купчина плѣва. Разрови